

Johann Fecht

**Rector Universitatis Rostochiensis Joannes Fechtius, SS. Theol. D.
Eiusdemq[ue] Prof P. & Districtus Rostochiensis Superintendens, Ad Exequias,
Quas Foeminae omnibus virtutum ornamentis Nobilissimae Annae Meieriae,
Maritus moestissimus, Vir Nobilissimus & Amplissimus, Dn. Eberhardus von
Bergk/ I.U. Doctor & in inclyta hac Urbe Practicus celeberrimus & consultissimus,
parat, cohonestandas Omnes omnium ordinum Cives Academicos officiose &
amanter invitat**

Rostochii: Weplingius, 1691

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770474705>

Druck Freier Zugang

Fecht, J.,

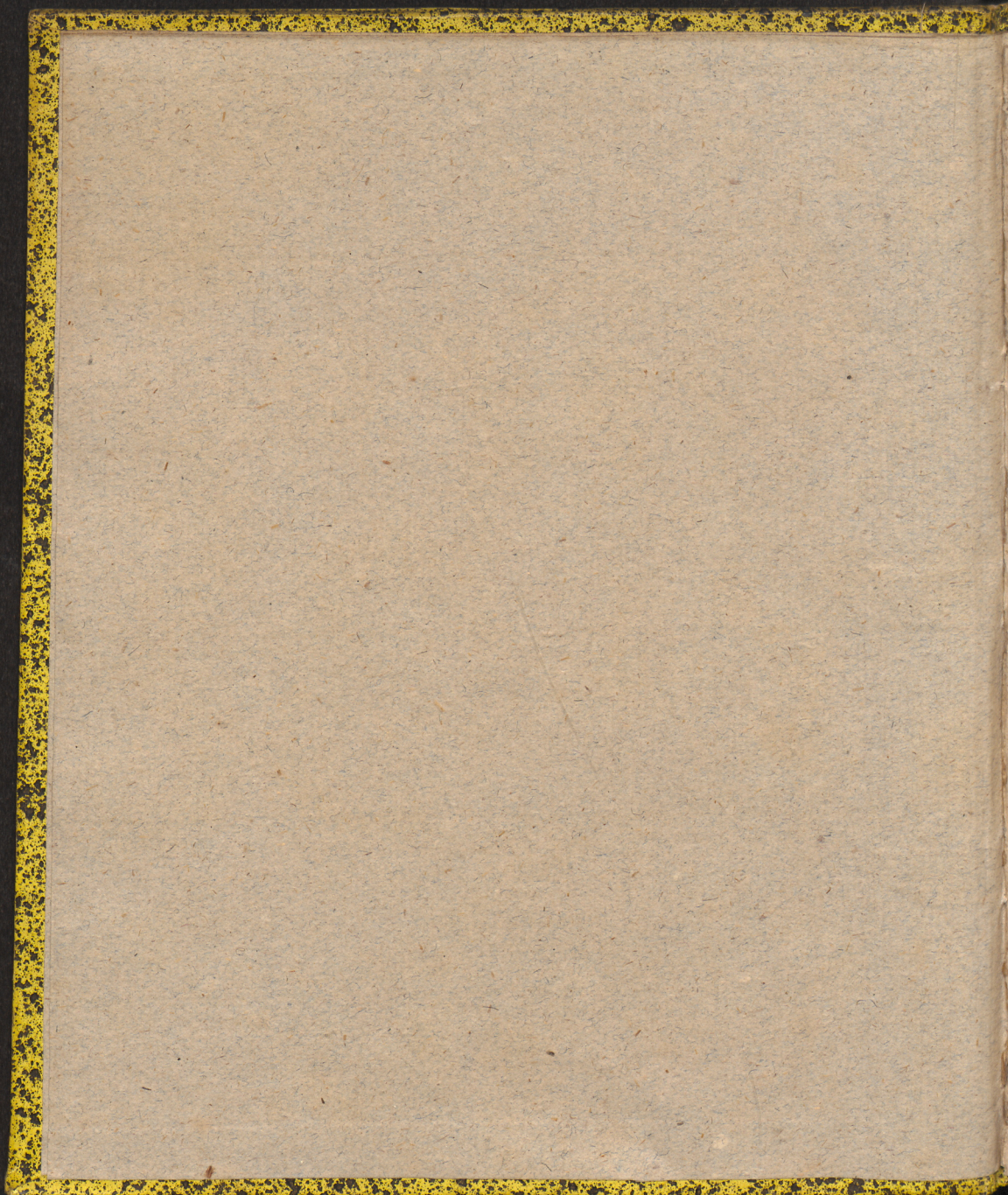
in

A. Mejer.

Exor B. v. Bengke

Rostock, 1691.

54

RECTOR

UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS

JOANNES FECHTIUS,

S S *theol* Ejusdemq; PROF P. & Districtus
Rostochiensis Superintendens,
AD EXEQVIAS,

Quas

in omnibus virtutum ornamentis NOBILISSIMÆ

ANNÆ MEJERIAE,

Maritus moestissimus,

VIR NOBILISSIMUS & AMPLISSIMUS,

DN. EBERHARDUS

VON **BSRBR** /

J.U. Doctor & in inclytâ hac Urbe Practicus

celeberrimus & consultissimus,

parat, cohonestandas

Omnes omnium ordinum Cives Academicos officiosè &

amanter invitat.

Rostochii, Typis JOH. WEPPLINGII, Univers-Typogr.

Vum ii, qui in hac vi-
tā intimā nobis familiaritate con-
iuncti ipsismet quasi oculis nostris
nobis chariores fuerunt & à qui-
bus non nisi ægerrimè atque cum
naturæ nostræ quodam horrore
avellimur, ex complexu nostro &
quotidiano contubernio, Divino
disponente fato, eripiuntur, sola-
tium non exigui partem interpreta-
mur, si menti nostræ, persuasi,
sacrarum Scripturarum oraculis id edoceri, repræsentemus: eos
nunc in coelesti palatio degere, liberatos ab omni miserā,
frui Divinæ majestatis conspectu, nulli amplius ex ullo crimi-
ne maculæ obnoxios, denique summo Numini, tanquam
interiores ejus amicos, mortalium necessitates & desideria
supplici prece commendare. Nonnulli existimant, neque à
pietate alienum, neque adversum sanctissimarum Literarum
dictatis esse, si, qui è necessitudine nostrā decedunt, si à pa-
rentibus liberi, à maritis uxores, ab amicis abstrahantur amici,
eos credant Superstitum facere apud DEum speciatim men-
tionem, eorumque, quantum in se est, orando supplicando-
que gerere curam. *Gregorium*, Nazianzi seculo quarto Episcopus,
Vir eruditione maximus & longè magis pietate, qui ob emi-
nentem reverentiam, ut refert *Socrates*, cum passim eo tem-
pore veræ & catholicæ doctrinæ professores pellèrentur in exi-
lium, pulsus nunquam est, cum præsentè *Basilio*, illo, qui
magni cognomentum meruit, Patri suo panegyricum dice-
ret, inter alia leniendi doloris fomenta non obliviscitur in-
tercessionis pro Ecclesiā, quam per quinque & quadraginta
annos rexerat, morte suā, quæ ei centenario obtigit, non
finitæ, sed auctæ potius & roboratæ. Verba, quæ post prin-
cipium illicò comparent, hæc sunt. *Deinde vobis persuade,*
quod ne nunc quidem Pastor ille bonus nos dereliquerit, qui animam
suam posuit pro ovibus suis, sed quod superfit & pascat ac dirigat
pro

proprias & à propriis cognoscatur; corporaliter quidem nequaquam
comparens, spiritualiter verò nobiscum conversans, contra lupos
pro grege depugnans & nemini permittens, ut caulam furtivè aut
dolose transgrediatur ac voce peregrinà animas bonè constitutas
seducat ac decipiat. Et ut ego mihi persuadeo, **NUNC MAGIS
PROFICIT PRECIBUS**, quam antea doctrinà. Quanto enim
plus DEO est propinquior, postquam vincula deposuit corporalia & à
materiâ, qua mentem turbabat, est liberatus, nudus cum nudo
conversans, nempe cum mente primâ ac purissimâ, tantò magis or-
dine angelico & fiduciâ cœlesti, nisi hoc nimis audaciter dictum sit,
effectus est dignus. Cum de particulari istâ animarum à DEO
receptarum pro suis, quos in hoc mundo reliquerant, in-
tercessione, nihil disertè aut expressis verbis dicere videan-
tur sacre Literæ, modestiam in affirmando Theologo dignam
adhibet: *μή ποτε* ὃ inquit, *equidem persuadeor*: pauloque
post, si quid confidentius asseruerit, quasi deprecatur:
ὄ μὴ πάλμην τῶν ἰκάν, inquit, *nisi forte id asserere fuerit
temerarium*. Causam tamen credulitatis suæ perquam vero-
similem adfert, quia per mortem suam vicinior sit reddi-
tus Deo atq; cum eo, præsens cum præsentem, liberrimè amicissi-
mèq; conversetur: nec verò in beato illo statu vel Christianam
erga cætum suum charitatem, vel curam, quæ amoris illius
pars est, videatur deposuisse. Exprimam, quâ fieri potest,
sensem, à sancto patre sub verborum suorum momentis com-
prehensum. Cum defunctorum animæ excessu suo non red-
dantur infeliciores, sed, quo magis à materiæ onere & profe-
ctis hinc impedimentis solvantur, eo majorem adipiscantur per-
fectionem, verosimile est *Gregorio*, eas haustâ in hac vitâ rerum no-
ticiam in glorioso illo regno adeò non amittere, ut perficiant po-
tius & adaugeant incrementis. Cur enim variam illam, quam
multis hic experimentis sibi acquisivere, scientiam in alte-
ram illam vitam non transferant? Cur eos rerum omnium
confestim subeat oblivio, haud aliter ac si ex Lethæo amne, quæ
gentilis superstitionis fabula est, bibissent? Si verò Ecclesiæ præ-
sul, qui casus gregem suum, à quo recentè abstractus, cælo-
que

que infertus est, vel commoveant, vel adfligant; si conjugum alteruter, quibus cum ærumnis atq; miseris vel conjux hic relictus, vel liberi, quos instar propriæ animæ tenerrimè diligimus, colluctentur, quam primum beati illius regni incolæ facti sunt, sciverint, qui naturam suam tam subito exuere, qui deponere *supra* illam, tam tenaciter animæ nostræ fibris infixam, atq; adeò, ut ita dicas, ἀραιῶσι fieri possint, ut non recordentur amplius suorum, ut eorundem abjiciant curam, ut eosdem non ament, neq; salutem eorum, saltem voto quopiam, promoveant? Edoceamur ipsius veritatis testimonio, fieri non posse, *ut obliviscatur mater filii sui, & credibile sit, eandem, mortis violentiâ à suavissimis infantibus avulsam, eorum illicò expellere ex mente memoriam & ejurare curam?* Aut homines esse desierint, qui moriuntur, aut retineant ea, quæ homini propria sunt, quæq; ab homine, nisi per superiorem & violentam potentiam, de quâ tamen nullo nobis Scripturæ documento constat, separari nequeunt. Hæc jam *Gregorius* ex eo amplius confirmat, quod, qui in æternas illas concedunt sedes, beatarum animarum & sanctissimorum angelorum & supremi deniq; Numinis quotidiano & conjunctissimo consortio fruuntur. Iam quis *Gregorio* arbitrante dubitaret credere, animas, immortalis gloriâ fruentes, ab animabus aliis, ex eodem loco eò delatis, ipsisq; nonnunquam sanguinis vinculo conjunctis, recentiorum rerum in hoc mundo actarum impetrare notitiam? Si defunctâ hodie uxore tertio post mense decedat vel filius vel frater meus, num immixtus conjugis, aliorumq; è necessitudine meâ societati, nihil de me supersite, nihil de aliis, quos penitissimo affectu complexus fuit, enarrabit? Nihil de me, nihil de liberis suis uxor ex eo, mater ex filio, percontabitur? Sime familiamque meam gravis premat & prope supprimat calamitas, ane filius meus amoris, immutabili Divinæ legis decreto mihi debiti, oblitus, pro me Deum haut deprecabitur? Nec conjugem meam, quæ Christianam charitatem in gloriâ non deposuit, ad simile officium inflammabit? Eo cum pri-
mis loco obeundum, ubi & affectus vehementia flagrantius ar-
det.

det, & præces ab omni imperfectionis labe sunt imminutes & ideo Deus longè quam ad mortalium desideria exaudienda proclivior? Quod si animæ ipsæ officiosæ esse & isthunc in modum vel interrogare invicem vel referre omitterent, ab angelis, in hanc terram euntibus & remeantibus in cœlum, atqve ad thronum Divinum fidelium necessitates perferentibus, non improbable *Gregorio* est, beatos nonnunquam informari. Quorum perpetuæ Deivisioni & incessanti ejusdem laudationi & nunquam interruptæ beatitudini, si nihil derra hitur, quod Deo jubente res hominum, quibus sæpius ipsi inter sunt, curant, cumq; DEO & beatis de actionibus in hoc mundo humanis frequenter colloqvuntur, quomodo idob sit beatis ipsis, qui ἰσχυροί, id est, ministratoriis illis spiritibus prorsus similes futuri sunt? Quin imò à Deo ipso, cui in gloriâ propinqui sunt, cum quo nudæ cum nudo, quæ verba Patris sunt, convertantur, noscere in familiari colloquio res hujus orbis posse animas, quantum scire ipsis interest, persuasus fuit *Gregorius*. Id enim quamquam in Scripturâ totidem verbis non legatur, quia tamen statui ipsarum, in amicâ cum Deo, cum angelis, cum beatis conversatione consistenti, videatur consentaneum, negari ideo non debere; cum ejusdem veritatis sit sententia, dicente *Origene*, *quam in sacris scripturis inveneris, vel quam ex consequentiâ ipsius indagine ac recti tenore inde receperis*. Comprehendi itaq; non posse, quomodo sancti retinere in gloriâ charitatem, ut promiscuè in omnes, ita præcipuè in consanguineos & tamen nec preces cum ipsis sociare, nec eorum ullâ, quantumvis ab omni miseriâ vacuâ, qualis & angelorum & Numinis ipsius est, sollicitudine tangi debeant? Proposui hactenus sancti *Nazianzeni*, non nisi sub verisimilitudinis æstimatione, de particulari sanctorum, cœlis receptorum, pro suis intercessione, proditam opinionem. Enimverò neque primus ille fuisse inter antiquos, neque postremus, videtur, qui blanditudinâ hac sententiâ emollire mortis acerbisatem conatus est. Seculo tertio *Cyprianus*, martyrii gloriâ insignis, epistolâ ad Cornelium, Fratrem, quæ inter Pamelianas prima, in recentiori editione sexagesima.

Xagesima est: *Memores, inquit, nostri indicem sumus, contar-*
des atque unanimes, utrobique, pro nobis semper oremus, pressuras &
angustias mutuam charitate relevamus. Es quis isthinc nostrum prior
Divina dignationis celeritate processerit, perseveret apud Dominum
nostra dilectio pro fratribus & sororibus nostris, apud misericordiam
Patri non cesset oratio. Visus fuit Cyprianus viro cuidam è no-
stris doctissimo idem omnino, quod Gregorius, de demortuo-
rum deprecationibus affirmare. Verum Johannes nuper Oxor-
niensis, considerato rectius Cypriani textu, de vivorum & su-
perstitum potius martyrum quam de demortuorum orationi-
bus loqui pronuntiavit. Itaque sensum verborum dilucidius ita
expressit: *alterutro ex nobis obeunte, sive ego, qui Caribagini pra-*
sum, sive tu, qui Romae praesides, superstes fueris, ejus, cui in vivis
diutius esse contigerit, pro utraque Ecclesia perseveret & super sit apud
Deum oratio. Eodem tamen, quo Gregorius vixit, seculo Euse-
bius Caesariensis libro de martyribus Palaestinae de Theodosia
virgine, ex versione Henrici Valesij: *fidelis gravibus, inprimis*
puella, nondum octodecim annos nata, ad viros quosdam accessit,
qui regnum Dei liberè confitentes ante Praetorium sedebant; cum
ut eos saluaret, tum, ut quod credibile est, eosdem rogaret, ut cum
ad Deum pervenissent, sui memores esse vellent. Cum hujus moris
tanquam usitati meminerit, opinionem isthanc jam ab aliquo
tempore invaluisse, à fide alienum non est. Unde & in
Passione Fructuosi, Episcopi, qui sub Gallieno martyri-
um pertulit, legitur: *cum se excalceasset, accessit ad eum*
commilito, frater noster, nomine Felix, apprehenditque dextram ejus,
recognoscens eum & deprecans, ut sui memor esset. Succedenti
verò tempore, quo martyrum veneratio in immensum crevit,
non particularis tantum unius alteriusque rei, quibus limiti-
bus, & timide quidem, suam opinionem circumscriptit
Gregorius, sed omnium, quae geruntur sub sole, rerum noti-
tiam superstitiosa Christianorum pietas sanctis defunctis ad-
scripsit. Unde & compellati primò in omni necessitate infi-
nitis in locis, & dein quasi quaedam auxiliatrix Numina in-
vocati, denique cultu religioso adorati. *Augustinus tamen*
secu-

seculo quinto Gregorii vestigiis libri de cura pro mortuis quinto decimo capite ita pressè insistit, ut opinionem istam uberioribus argumentis & illustret & confirmet. Quippe ait sanctos, beatâ DEI visione gaudentes, ob locorum distantiam, ordinariè & ex se nihil prorsus cognoscere rerum humanarum, Scripturâ dicente: *Abraham nescit nos & Israel ignorat nos.* Sed idè non subtrahi eis notitiam, extrinsecus accedentem, quanquam certis limitibus coercitam. Juvat audire ipsa Augustissimi scriptoris verba, jucunda pariter atq; erudita. *Fasendum est, ait, nescire quidem mortuos quid hic agatur, postea verò audire ab eis, qui hinc ad eos moriendo pergunt. Non quidem omnia, sed quæ finiuntur indicare, qui finiuntur etiam ista meminisse & quæ illos, quibus hoc indicant, oportet audire.* (Cujus rei in antecedentibus argumentum divitis epulonis exemplum esse voluit, quia Lazaro resciverat, epuloni in illâ vitâ benè, Lazaro malè fuisse, in eodemque cum epulone luto ejusdem fratres hæere :) *Possunt & ab angelis, qui rebus, quæ aguntur hic, præsto sunt, audire aliquid mortui, quod unumquemque illorum audire debere judicat, cuicumque subjecta sunt. Nisi enim essent angeli, qui possent interesse & vivorum & mortuorum locis, non dixisset Dominus Deus: contigit autem mori inapem illum & ferri in sinum Abrabæ. Nunc ergo hic, nunc ibi esse potuerunt, qui hinc illuc, quem DEUS voluit, abstulerunt. Possunt etiam spiritus mortuorum aliqua, quæ hic aguntur, quæ necessarium est eos nosse, & quæ necessarium non est eos non nosse, non solum præ: viâ vel præsentia, verum etiam futurâ, Spiritu DEi revelante, cognoscere; sicut non omnes homines, sed propheta, dum hic viverent, cognoscebant, nec ipsi omnia, sed quæ illis esse revelanda DEi providentia judicabat. Pulchrè equidem; quamquam & Augustinus Gregorii exemplo hanc suam meditationem non vendit pro doctrinâ Ecclesiæ, sed pro opinione privatâ: ut volui, ait, accipiat quisque, quod dico. Sunt in Romanâ ecclesiâ, qui si hæc vel sententia vel conjectura concedatur, immotâ sequelâ vel adorationem sanctorum, vel certè compellationem eorundem concludi proclamant. Conatu equidem inani, si non.*

si non stolido. Quod enim istud est consequentiæ idolum; Sancti in caelis ab aliis vel sanctis vel angelis aliquando intelligunt, quid à vivis agatur in terris; erga à vivis sunt vel adorandi vel invocandi? Quis ferat ita argumentantem: Thomas Cajetanus dum Augustæ Vindelicorum versabatur, partim per epistolas, Româ ad ipsum missas, partim per homines, Româ Augustam proficiscentes, cognovit, quid rerum Leo X. Romæ gereret. Ergo à Leone X. vel adorari debuit, vel invocari. Titius Lipsiæ bonis literis navans operam, per amicos Rostochio subinde Lipsiam venientes, perque nuncios publicos resciscit, quid Sempronius Rostochii agat, quibus premitur fatis, quâ cum paupertate luctetur. Ergo Titius à Sempronio, quasi præsens à præsentem, compellari rogarique ore & conceptis precibus debet, ut causam suam apud Senatum promoveat, succurratque ipsius necessitati. Utcumque verò vanæ istius consecutionis prodigium illam *Gregorii & Augustini* opinionem nullo modo labefaëtet, dispiciendum tamen seriò est, ne opiniones, non sufficienti fundamento nixas, in argumento præcipue circa mortuorum statum, in doctrinas Ecclesiæ, sub necessitate quapiam credendas, quibus adversari facile queant abuti, convertamus, cum affectus circa mortuos, quos dileximus atque coluimus, excessu plerumque laboret, nec quiescat facile, quin ea fuerit molitus, quæ & Numinis ipsius honori adferant detrimentum. Si, qui ex ædibus nostris, ex complexu, ex brachiis, in cœleste illud regnum, nobis invitis & exquisito dolore confectis, abierunt, quid piam nostrarum sciunt rerum; si aliqua superest in eis orandi pro nobis cura, hoc nos in obitu nostrorum erigamus solatio, quod moriantur quidem mundo, ne eorum amplius fruamur operâ, vivant autem Deo, ut majora ab eo nobis impetrent beneficia. De filiolo suo, immaturâ morte abrepto, præclare de sacris, imprimis antiquitatis, studiis meritis Theologus: *Mortis memoriam tantum abest ut fugeris, ut eodem potius die, quo deceffit, matri, (me interea in templo sacris operante) stipulatâ manu promiserit, se in celo pro parentibus, fororibus, cognatis & amicis Deum assidue deprecaturum. Nec dubio, promissa*

stinguibilis, præcordiorum anxietates, insignis mammarum;
cum doloribus intensissimis conjuncta, intumescencia, arteri-
arum pulsus frequens & interruptus, nec vocum tendinumque
motus tremulans & convulsivus, perpetua vigilia infœciaque
deliria &c. optimam adhibitam spernentia medicinam, in dies
eas magis magisque labefactarunt; donec tandem septimo à
partu die, ipsa Epilepsia, cum contracturis & motibus convulsivis
variorum membrorum, dextri præprimis lateris, paucissimos
adhuc superstites in totum prosterneret vires, mortemque
ipsam acceleraret. Plenariè enim hoc morbofo certamine
enervata, eadem luce, circa horam duodecimam meridia-
nam, inter astantium preces, placidissimè occubuit, mun-
danasque molestias cum beatitudinè sempiterna commutavit.
Sic itaque præmaturo tibi fato, Nobilissime BERGKI, in ip-
so juventæ flore materia perit solidi, quod animo tuo præce-
peras, delectamenti. Quæ in longum durare, Teque ipsum
& alios plurimos vitâ anteire debebat, subito ad finem mor-
talitatis accessit; hoc ipso, quæ sanctioris Spiritus loquela est,
perfecta reddita, cum alii per longas ambages ad hoc fastigium
contendant. Quod felicitati potius quam miseræ deputandum
est. Tum verò lugendi Tibi vera exitisset causa, si, quam ami-
fisti, vitiorum probrorumque maculis bonorum honesto-
rumque judicio notari, passim audivisses. Nam & hoc ærum-
nosæ infelicitatis genus probos nonnunquam & laudatos ve-
xat viros. At quantum doloris Tui lenimentum est, si
recorderis apud Te metipsum, si ab aliis audias, hanc, quæ nunc in-
clausa capulo inter homine esse desit, cujus tenebricoso con-
dendum sepulcro corpus æternum ex urbis hujus conspectu
abibit, ab infantia suâ foeminam fuisse, bonâ indole, probis
moribus, DEO hominibusque caram? Quæ dum ad
omnem honesti cultum à Parentibus, quique & curâ & amo-
re postea parentum loco fuerunt, quâ disciplinâ, quâ
exemplo informata fuit, in id incubuit maximè, ut in ar-
ripiendis & exequendis iis, quæ pulcra, egregiaque præcipi-
ebantur

ebantur, non summè tantum industria esset sed & religiosa. Majores verò nacta annos in summo precio habuit, vmbui artibus, quibus excoli ornarique puellarum solent ingenia, juxta verò ex toto pectore revereri Deum, demereri officii proximum, studere pudicitia & omnem movere lapidem, ut non culpâ tantum vacaret, sed & suspicione. Talem Te duxisse vitæ sociam, jucunda utique Tibi, non molesta debet esse memoria. Jam quanta ista beatitudo est, eam, factam Tibi conjugem, hac in ætate, & quasi adolescentiâ, quæ nondum vicesimum attigit annum, raris singularibusque veræ infucataque pietatis erga DEUM, liberalissimæ beneficentiæ & officii erga concives, modestissimi obsequii erga maritum, comitatis humanitatisque erga omnes, laude inclaruisse & obtinuisse intra tantillum temporis spatium præclarissimarum, virtutum præmium, tanquam vitæ bene laudabiliterque actæ nunquam interituum monumentum. Cujus & aliud tibi reliquit testimonium, infantem lepidissimum pulcherrimumque, qui ad quoscunque pervenerit annos, (Faxit autem DEUS, ut ad plurimos!) vivus Tibi perpetuò præcoerit adeptæ ab uxore tuâ illius salutis, de quâ scis scribere Paulum: *salva erit mulier per generationem liberorum, si manserit in fide ac dilectione & sanctificatione cum castitate.* Quo ipso æquiore animo ferēs fatum Tuum, neque desiderabis, quam certuses, non extinctam esse, sed per Christum, cui immotâ, vivâque per pulcherrima opera, fiducia innixa est, cum moreretur, ad meliorem vitam renatam. Hanc si vel perfunctorio tantum oculo possemus introspicere, quam illius & amplitudinem incredibilem & majestatem inestimabilem & sævitatē, nunquam satis admirandam, nunquam satis expetendam, putas nos comprehensuros esse? Ex quâ si suspiriis & lacrymis & desideriis Tuis retrahere illam in hanc terram, quasi in quoddam ærumnarum & miseriarum theatrum, coneris, quam illa reluctabitur toris viribus? Quam amorem Tuum conversum esse in odium livoremque conqveretur? Ad hanc cœlestium gaudiorum ineffabilem ubertatem si & ipse arden-

gravissimus, deinde Serenissimorum Ducum Megapolensium,
DN. CAROLI, & DN. ADOLPHI FRIDERICI, Con-
siliarius intime admissionis; Proavia. ANNA Schmiters
lawen / patriciae gentis apud Stralsundenses laudatissima
feminae. Avum maternum laudat beata nostra Virum
Nobilissimum & Amplissimum, DN. JOACHIMUM PANSAU,
Senatorem quondam Stralsundi primum & benemerentissimum.
Avia materna adhuc superstes (quam Deus diutissime ser-
vare velit) est Nobilissima matrona, DOROTHEA, è cele-
berrima apud Stralsundenses, Michelsen / familia oriunda,
sui Deus solatio sit. Vix enim duorum mensum spatium el-
apsum est, quo & ipsa dulcem ex filia Nepotem, maxima spei
juvenem, JOACHIMUM HENRICUM MEYER, pie
defuncta mea conjugis fratrem unicum, non sine insigni do-
lore amisit. Proavus Maternus exstitit, Vir Amplissimus,
Nobilissimusq; DN. JOHAN Pansaw / Senator & Camera-
rius Stralsundensis primarius. Proavia materna, MAR-
GARETHA Dammen / qua & ipsa ex vetusta & clarissi-
ma gente originem traxit. Plures recensere tantarum fami-
liarum Majores, nunc merito supersedeo, ne quod virtu-
tis pretio, modestia, castitati, pietati, pie defuncta debe-
tur, aliunde videamur deridare velle. Quam primum
lucem hujus mundi beatissima mea adspexit, fonte baptismi
aspersa & nomen ANNÆ adeptæ est. Sic Christiana facta,
simul per vite tempus, (quamvis hoc, prob dolor, nimis bre-
ve fuit) cruciana facta est. Vix enim quintum annum e-
gressa se parente optimo orbata vidit, quem anno post ma-
ter secuta est. Inde tamen non honestâ tantorum Majorum
virtutibus conformi educatione privata fuit. Mox enim ad-
fuit & parentum vices plene & egregie supplevit avia Ma-
terna optima, nihil ad bene & virtutibus ornandam nostram
reli-

reliquum faciens. Cum vero ipsa per aetatem nunc ingravescentem reliqua, quae adultior aetas requirit, superaddere non posset, hic Rostochium nostra venit & à Viro Magnifico ac Excellentissimo DN. MATTHEO Liebheru | JCo, Magnorum Principum Consiliario & hujus Reipubl. Consule Seniore, ejusq; conjuge, matrona nobilissima, piæq; defunctæ matertera, bene excepta & ad continuandum virtutis cursum admonita est. Quam cum strenuè ac felicissimè mea desideratissima perfecisset, motus ego ejus pietate, modestia, castitate, ac reliquis ei innatis & maximè conspicuis virtutibus, illam vix annum decimum septimum adimplentem, tori sociam desideravi ac consecutus sum, Anno 1689. Mense Majo. Sed hocce meum conjugium, pro dolor, nimis breve fuit. Dum enim ante octiduum me parentem filia jucundissima fecit, ipsa in primo partu præter omnem spem exstincta est, sicq; dum alii vitam dedit, hanc cum aeternâ commutavit. Quales ego jam ex hocce prematuro obitu mea dulcissima ac optima conjugis sentiam dolores, DEO solè, cordium scrutatori, vocum est. Angustia interim cordis, imò ipsa lachryma, plura scribere prohibent, meq; hic subsistere cogunt. Nec ignorare nos deçet morbi, qui se parturientis pariter morientisq; corpori insuperabili malitiâ insinuavit, initia & progressus. De quo Nobilissimum, Celeberrimumqve Medicum, DN. BARNSTORFIUM, quam nos ipsos præstat audire. Ad morbum, inquit, quod attinet, acutissima fuit Febri; quæ altero post partum die accedens, tenerum alias pia defunctæ Nostræ corpus, ex doloribus acerbissimis partum ipsum concomitantibus, & per tres integros etiam dies illum antecedentibus, maximopere debilitatum, tanta cum vehementia invasit; ut ne quicquam virium recolligere poterit. De novo enim advenientia symptomata varia, estus scil. & sitis irresistibilis

promissis eum iam stare & nos superstites intercessione tam clara ani-
ma, in virtute meriti Christi, unici mediatoris nostri. (per quem
solum & ejus & nostrae preces DEO sunt acceptae) frui non minus, ac si
inter nos viveret. Addit consuetam veteribus modestiae no-
tam: ita equidem spero; cui alia mens est, sensu suo abundet. Si
verò nulla planè sanctis in caelo animabus est rerum terrena-
rum, nec ex aliorum quidem narratione, noticia, si nec ullo
miseriarum nostrarum sensu tanguntur, non idèò per salvo no-
stra erroris, qui ad infernum præcipitet, qui salute excludat,
damnanda erit. Quicquid enim pro consolatione nostrâ ab
amicis, in aetheras hinc sedes migraturis, vel petimus vel spera-
mus, quicquid ipsis, inter caelites receptis, pro nobis nostrisque
precum adscribimus, id ab animo proficitur, in Dei unice
voluntatem directo, ut si id verbo revelato repugnet, si bea-
titudini caelestis status adversetur, id nec dictum velimus un-
quam, nec petitur. Si placuerit Divinae bonitati, ut liberatae
à corpore animæ & à curâ simul omni & omni rerum molesta-
rum trisiumque scientiâ sint liberae, gratulemur ipsis hanc col-
latam in eos à Deo felicitatem, neq; desideremus, eas ullis no-
stri causâ curis amplius involvisi verò volente, qui velie id utiq;
potest, DEO, rerum adhuc humanarum curis immixtae preces
suas cum nostris conjungunt, cogitemus, rationem nullam esse,
cur id desiderare non ipsae debeant, cum caelestis gaudii
magnitudinem augeat, si benè cum Ecclesiâ, cum Rep. cum
necessitudine suâ agi, etiâ adminiculantibus ipsorummet
supplicationibus, intelligunt, nec perfectionem felicitatis immi-
nuat, si sinistra illis quidpiam accidere audiunt, nisi forte & Dei
ipsius atq; Servatoris nostri beatitudini detrahat, quod calamita-
tes fratrum suorum exactissimè cognoscit, aut angelorum pro-
speritati obsit, quod adversitatibus piorum ipsimet interfunt, aut
Abrahamo dolorem attulerit, quod epulonem, citra dubium ex
posteritate suâ nepotem, in aeternae miseriae flammis conspexerit.
Praefari hæc volui, dum indicendum mihi funus est, si quod-
quam, perfunestrum certè & acerbum; ejus luctus cum nullo
facile solatio possit levare, quid mirum est, consternatum do-
lore

Iorè animum ad voc arè subsidia, quæcumq; adversis per fugium
 præbere vel quæcumq; possint? Luctuosum est, amittere uxore
 rem, quæ te impensè amaverit, quæ sollicitè soverit, quam ut
 tuummet pectus dilexeris, cuius virtutes unicè æstimaveris.
 Lacrymabile est, spoliari conjuge, cuius sva vitatem, ceu in-
 æstimabiles delicias, vix gustaveris, à quâ vi quadam abstraharis,
 priusquam in honestas, quas speraveras, voluptates te immiseris.
 Neq; derogare dolori, sed vires eidem addere videtur, si ver-
 setur, quasi memoriæ quoddam monumentum, ante oculos
 delibati quondam amoris pignus, cuius intuitu boni amissi quo-
 vis momento recordemur, quodq; acerbum animi nostri cru-
 ciatum quotidie quasi refricet & recentem reddat. Crudeli
 sit pectore, quin BERGKII nostri fatis ingemiscat, quin dolori
 addat Christianum, justumq; dolorem! Nos verò quod unicè
 possumus, extremo Fœminæ æstimatissimæ honori, vitæ, bre-
 viter quidem, sed non sine summâ laude gestæ, cippum eri-
 gamus; nec id nostris, verum Amplissimi mariti, quam-
 quam inter immensi doloris, animum pariter, manum-
 que & calamum turbantis, confusiones profusis verbis.
Nata illa mea dulcissima nunc desideratissima conjux est,
Anno O. R. MDCCLXXII. d. XIX. Mensis Martii, Stralsundi,
Patre Viro Nobilissimo & Amplissimo, DN. THEODORO
MEJERN: Patricio & Senatore ibidem primario. Ma-
tre fœmina Nobilissima ac Virtuosissima, MARGARETA
PANSÄWEN. Avus paternus exstitit Vir Magnus &
Excellentissimus DN. THEODORUS MEJER, JCIus,
Regie Pomeranie Consiliarius Provincialis, & Consul per
multos annos Stralsundensis Gravissimus, Hereditarius in
Sommerfeld! Mücht! Neuen Pleen & Landesdorff.
Avia Materna, MARGARETHA Andriæn / fœmina gen-
te & mente splendidissima. Proavus paternus fuit Vir Nobi-
lissimus & Excellentissimus DN. THEODORUS MEJER,
J. U. D. primum Civitatis Gryphwaldensis Syndicus
gravis.

si cupiditate adspiras, si ad hunc unum quasi & ultimum Christianorum omnium finem universum mentis Tuæ ardorem dirigis, si eo potitus summo Te bono, quo nihil præclarior, nihil melius, nihil constantius est, gaudere credis, qui tristari intra animum Tuum, qui prosternere Te in terram, qui pectus Tuum concutere potes, si, quam unice amas, in isthac Te felicitatis possessione prævertit? Super sunt præterea tibi & animo retines tot ingentes virtutes, quæ non minus, ac cæleste illud præmium, morte carent & perpetuo durant. Denique quicquid tibi grave toleratu in hoc mellitissima uxoris funere videbatur, id leniet consideratio divinæ voluntatis, quæ nunquam nobis, etiam cum sauciat, bene cupere non potest. Ei se permittere & ad illius nutum suum quoque attemperare, summa ac perfectissima sapientia est. Vos verò Academici Cives, ut solennia funeris atque exequiarum frequenter obire & celebrare inducatis animo, majorem in modum oro rogoque. Illo officio affectum summâ tristitiâ viduunt mirifice recreabitis, simulq; & propriam mortalitatem in animum revocantes vitam vestram ita comparare discetis, ut rationem aliquando reddere ei, cui in nos vitæ mortisq; imperium est, queatis. Valete.

P. P. sub sigillo Rectorali. d. 10.
August. A. R. S. 1691.

Conventus fiet in Aede Mariana hora I.

lore animum ad vocare subsidia, quæ
præbere vel quæcunq; possint? Luctu
rem, quæ te impentè amaverit, quæ solli
tuum met pectus dilexeris, cujus virtut
Lacrymabile est, spoliari conjuge, cuj
æstimabiles delicias, vix gustaveris, à quã
priusquam in honestas, quas speraveras, ve
Neq; derogare dolori, sed vires eidem ac
setur, quasi memoriæ quoddam monum
delibati quondam amoris pignus, cujus in
vis momento recordemur, quodq; aceri
ciatum quotidie quasi refricet & recent
fit pectore, quin BERGKII nostri fatis in
addat Christianum, justumq; dolorem!
possumus, extremo Fœminæ æstimatissim
viter quidem, sed non sine summâ laude
gamus; nec id nostris, verum Ampliss
quam inter immensi doloris, animur
que & calamum turbantis, confusio
Nata illa mea dulcissima nunc deside
Anno O. R. MDCLXXII. d. XIX. Men
Patre Viro Nobilissimo & Amplissimo,
MEJERN: Patricio & Senatore ibiden
tre fœmina Nobilissima ac Virtuosissim
PANSAWEN. Avus paternus exstitit
Excellentissimus DN. THEODORUS
Regia Pomeranie Consiliarius Provinci
multos annos Stralsundensis Gravissim
Sommerfeld! Mûcht! Neuen Bl
Avia Materna, MARGARETHA And
te & mente splendidissima. Proavus pa
lissimus & Excellentissimus DN. THE
J. U. D. primùm Civitatis Gryp

refugium
tere uxore
quam ut
imaveris.
, ceu in
straharis,
nmiseris.
r, siver
e oculos
nissi quo
ostri cru.
Crudeli
n dolori
od unice
ita, bre
um eri
quam
manum.
verbis.
iux est,
alsundi,
DORO
Ma
ARETA
ificus &
Icius,
nsul per
rius in
esdorff.
ina gen
ir Nobi
MEJER,
Syndicus
graviss.

